

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

DUBEN 2003

ČÍSLO 14/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Jedno z vystoupení na krajské konferenci RMS v Ostravě

Pane předsedo, dámy a pánové, jak všichni víme situace v naší vlasti a to jak po stránce politické, životní úrovně, nebo i ve vztazích mezi lidmi je asi na nejhorší úrovni po tzv. sametové revoluci r. 89. Důvodů je mnoho nezaměstnanost, strach o práci, růst zločinnosti, parlamentní pletichy a kupčení s místy v různých dozorčích radách, při zadávání státních zakázek bez výběrových řízení, korupce apod. Posledním příkladem jak hluboko může klesnout ráboby pravice politik je jednání pana Václava Klause před volbou prezidenta, kdy se nestyděl škemrat o podporu komunistů. Co jim za to slíbil ví jenom oni a výsledky se asi brzo dostaví ve zvýhodňování těch, kteří už tady neměli 13 let co dělat. Jako prezident má, ale p. Klaus jednu obrovskou výhodu, protože i kdyby dělal svoji práci hodně špatně, horší než Havel nebude! Dalším příkladem vládní arogance a zpupnosti je pokus členů poslaneckého klubu US-DEU, kteří navrhovali do funkce v dozorčí radě ČEZU člověka, který je obviněn ze 7 trestných činů. To už bylo asi příliš i pro jejich koaliční partnery z ČSSD, kteří po tuším vyjednávání tentonávhr zamítli.

Dále bych chtěl připomenout, že neexistuje snad ani jeden státní resort, který by fungoval jak by měl. Díky nedokonalým zákonům a právním normám dochází ke zneužívání funkcí a k rozkrádání svěřeného majetku. Komu tato právní džungle slouží ku prospěchu je jasné a normální zaměstnanci platící každý měsíc daně, nebo poctivý soukromník bojující o přežití, a kterého více než konkurence ničí šikana ze strany státních úředníků, kteří vyžadují plnění stále nesmyslnějších předpisů a nařízení, tak ti to určitě nejsou. Podobných příkladů je mnoho a v okolí každého z nás dochází k jevům, kdy vítězí lež nad pravdou a nenávisť nad láskou. Naštěstí, ale existuje strana Republikáni Miroslava Sládka, která nepolevuje v boji za to všechno co činí člověka člověkem. Jedině my se můžeme podívat zpřima do očí každému, kdo kritizuje stav naší společnosti, protože jediné Republikáni se nikdy nezpronevěřili svým zásadám a programu, vytvořit společnost rovnoprávných lidí se stejnými šancemi pro všechny, se stejnými prá-

vy, ale i povinnostmi. Společnost, která našim lidem pomáhá, a když se ocitnou v nouzi, tak je nenechá v bídě živořit na ulici, společnost, která chrání a prosazuje naše podniky a podnikatele, společnost, ve které mají oběti trestných činů právní ochranu a zločinci jsou tvrdě potrestáni, společnost lidí, kteří jsou hrdí na to, že jsou Češi nebo Moraváci, protože mají být na co. Málokterý národ dokázal v dobách dávných i nedávných, kdy se nás snažili buď poněmčít nebo úplně zlikvidovat, si uchovat nejen svou řeč a kulturu, ale dokázal si vybojovat zpět své právo na vlast a své místo v Evropě. V současné době kdy se počítá se vstupem České republiky do EU jako s hotovou věcí, jsou to opět jediné Republikáni Miroslava Sládka, kteří oprávněně kritizují vládu, jejich vyjednavače v Bruselu, se soudruh- hem Teličkou v čele, že vyjednali ty nejhorší podmínky ze všech kandidátských zemí a díky jejich patolízalství a neschopnosti, bychom se ocitli opět v roli těch, kteří doplácí na cizí státy na úkor našich občanů.

Co by nás to stálo je jasné. Hrsta vyvolených by si rozdělila koryta v Bruselu se statistickými příjmy. Jejich straníční kolegové a kamarádi by si rozdělili státní zakázky za miliardy a zbytek obyvatel naší krásné vlasti by mohl jen tiše zírat a ve frontě před pracovními a sociálními úřady přemýšlet o tom, proč jsem se probouha nechal zblbnout propagandou a dal svůj hlas PRO vstup do EU. Tou propagandou, která bude stát daňové poplatníky nejméně 200 miliónů korun, a která nás už denně masíruje ze všech stran, malováním š astných zítřků v využitím různých celebrit kulturního a společenského života.

Např. pan Petr Janda z Olympiku, který určitě nepatří mezi sociálně slabou skupinu, přesto tvrdí, že chce vstoupit do EU, protože nechce živořit v naší malé republice. Myslím si, že většina z půl miliónu nezaměstnaných by si to s ním klidně vyměnila a živořila s těmi milióny, které bezesporu má. Pokud se propagatoři vstupu do EU snižují k takovým ubohostem, nezbyvá než konstatovat, že kampaň probíhá ve dvou rovinách. Ta první je lhaní a ta druhá ještě větší lhaní. Podle staré-

ho přísloví, že stokrát opakovaná lež se stává pravdou. Teď je na každém z nás, abychom při každé příležitosti říkali lidem pravdu, co nás v Unii čeká, a že to nebude nic dobrého. Stačí sledovat diskusní pořady o EU, a když se ke slovu dostanou odborníci, např. ekonomové, tak se dozvíme, že zápor mnohonásobně převyšují klady. Vláda bude muset zvyšovat daně a ceny všeho od A do Z a vyždímané peníze posílat do Bruselu a pak čekat co z toho dostaneme zpět, a že těch peněz, co dostaneme bude méně než je jasné snad každému. Takže v referendu jasné NE a když nás budou chtít, tak za jiných podmínek a plnoprávně.

Ještě jednou bych chtěl pozdravit předsedu Miroslava Sládka a všechny účastníky krajské konference.

Děkují za pozornost
Milan Veselý

Věčný podvod

Vladimír Železný, nejvyšší strážce morálky, šéfuje instituci. A ne ledajaké. Po dekádě obš astňování národa propagandistickou Novou není snad nutné připomínat, kdo stojí v jejím čele. Abych se přiznal, jediným nováčkým pořadem, který pravidelně sleduji, je sobotní "Volejte řediteli".

Pan generální, před kterým se strachy klepou všechny politické loutky, totiž rozhoduje o budoucí mediální obrazu toho či onoho parlamentního vyuka. Mnohdy by mohl oprávněně namítnout, že vladařské schopnosti se zdaleka nemusí krýt s kvalitou úsměvu. A měl by pravdu. Kdyby, kdyby, ... kdybychom nežili v nejdokonalejším z dokonalejších systémů, jakým je naše milovaná parlamentní demokracie.

Jistý kontroverzní politik kdysi trefně poznamenal, že nejsilnějším argumentem proti demokracii je pětiminutový rozhovor s průměrným voličem. Osobně nemám potřebu vykonávat toto seběmrskačství každý den. Nicméně několikrát jsem byl přinucen vyposlechnout na našem mítinku názory oponentů. Slyšet od postaršího majitele rudé knížky o tom, že nyní za republikánské vlády se krade ještě víc než je tomu obvyklé, vyvolává otázku po zásadní revizi všeobecného volebního práva.

Železný pro své diváky přichystal pořad, do kterého se vskutku vejde reprezentativní vzorek zdejšího politického spektra. Nemluvím o ničem jiném než o vyhlášeném Kotli. Tato v pravém slova smyslu výkladní skříň demokracie zaplavuje čtvrtek co čtvrtek televizní přijímače, aby demokraté z obýváku mohli na adresu demokratů ze studia pochvalně zamručet "ten jim to mámo ale nanda!".

Škoda že hlavní hosté mají přetvářku profesionálně naučenou. Jistě by bylo zajímavé podat v Kotli smaženému hostu drogu pravdy. Dozvěděli bychom se mnoho zajímavého o tom, co si dejme tomu takový ministr ve skutečnosti myslí o socdemáckém voliči, který mu právě sděluje soukromé problémy s pračkou. Ale říkat pravdu se nevyplácí. Popularitu v žebříčcích veřejného mínění to nezvyšuje. Zatnout zuby a na pomateného strýce z Horní Planě se mile usmát. A poděkovat za dotaz.

Nevím, zda mi je odpornější politik zneprátenelý partaje, průměrná volička zajímající se jen o kravatou politiků a mající jasno v jediném bodu: která dnes již mimoparlamentní strana je nejvíce škodlivá. Anebo oni tvůrci veřejného mínění, po ouchle se pousmívající, jak má dav kotlovou demokracii stále ve větší a větší oblibě.

Je na čase pomýšlet na změnu. Na takovou změnu, která každému přesně vymezí jeho místo na světě. Budoucím národním vládcům vládnutí bez kverulantského vřeštění pologramotných kritiků, masy osvobodit od věčné lži o údajné vládě lidu, která nikdy vládnoucímu stejné nebyla!

Petr Kalinovský

Euro

Euro se mělo stát konkurencí dolaru v celosvětovém měřítku. Takto také byla nastavena jeho hodnota. Ihned po zavedení však přišlo vystřízlivění z radikálního propadu směnného kurzu. Nyní se situace vyrovnala, to je ovšem dáno slábnutím dolaru z obav z následků války proti Iráku. Přes opticky dobrou pozici eura se může situace velmi rychle změnit a to jak zrušením příprav k útoku, tak třeba rychlým skončením konfliktu. Euro je totiž nejvíce ohroženo zevnitř a to nedodržováním rozpočtové disciplíny jednotlivými členskými zeměmi. Porušování disciplíny se projevuje nepříznivým vývojem veřejných financí.

Nejtvrdí kritiku si v tomto ohledu vysloužilo Německo, jinak tahoun evropské inteligence. Německo dnes ovládá přesně v souladu se svými staletí starými plány již takřka celou Evropu. Projevilo se to i zdánlivě nevýznamným způsobem. Na drobných mincích jsou emblémy dvanácti členů měnové unie. Při zavádění eura se počítalo s tím, že se drobné rozšíří do všech států EU a budou tak dále přispívat ke kulturní a politické integraci. Tato naděje se však vůbec nesplnila. Národní mince za hranice vůbec necestují, ovšem s jedinou

výjimkou. Všude jsou mince s říšskou orlicí. Je sice tlustší a méně výstízná, než její předchůdkyně, ale připomíná fakt, že se po padesáti letech takřka celá Evropa vrátí k jednotnému platidlu, neříká si sice říšská marka, na politickém významu to však nic nemění. Berlín byl vždy nadšeným propagátorem jednotné měny. Proč by také ne, když rázi 40 procent všech evropských mincí, ač díky počtu obyvatel by měl zhruba 25% a představuje největší evropskou ekonomiku. Německý velvyslanec v Londýně nedávno hovořil o euru jako o absolutním úspěchu a to i přesto, že sami Němci, zvláště ve východních spolkových zemích, využili podobné výslovnosti a dali euru přezdívku teuro (ze slova teur = drahý).

Evropská komise ovšem velikášské Německo pokárala za nerealistický odhad hospodářského růstu a překročení pravidel měnové unie, která ukládají, že podíl deficitu státního rozpočtu na HDP nesmí překročit tři procenta a celkový podíl zadlužení na HDP musí být pod hranici 60 procent. Nyní se vlastně Německo vrací jeho vlastní politika. Při vzniku eura právě Německo z obav před zeměmi se slabou ekonomikou prosadilo tato přísná opatření. Evropská komise je však nespokojena i s rozpočtovým vývojem v Itálii, Francii a Rec-ku.

Je dost možné, že se ještě dočkáme velmi zajímavého vývoje čerstvé evropské společné měny jednotné označené říšskou orlicí.

Red.

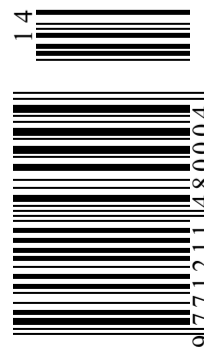

SOUŘEŽ PRO ČTENÁŘE TÝDENÍKU REPUBLIKA

Redakce týdeníku Republika spolu s prodejnou Pafaas v Liberci připravila pro své čtenáře soutěž o zajímavé ceny. Soutěž začíná dnešním dnem a bude probíhat až do konce roku 2003. Každý měsíc (poslední den v měsíci) bude vylosováno vždy pět cen. 1. cena: rádiomagnetofon, 2. cena: stolní elektronický kalendář + budík + kalkulačka + svět. čas, 3. cena: nástěnné hodiny, 4. a 5. cena: mini rádio + stereo sluchátka! A jak se dostane čtenář Republiky do s losování? Stačí když pošle na adresu týdeníku Republika (Masarykova 31, Brno 602 00) finanční příspěvek alespoň 200Kč (jedná se o klasický příspěvek na činnost RMS a vydávání našeho týdeníku!), jména pět vylosovaných čtenářů budou každý měsíc zveřejněna v týdeníku Republika a cena zaslána poštou. Na složenkou napište svou přesnou adresu. A pokud neuspějete v měsíčním losování, máte další šanci ve velké vánoční soutěži. Ze všech účastníků soutěže, během celého roku se dostává každý do velké losování, které proběhne koncem prosince 2003, kde bude hlavní cena dětská akumulátorová motorka v hodnotě 3490Kč, mini přenosný televizor s rádiem, porcelánová lampa + hodiny na dálkové ovládání a jiné hodnotné ceny. Kolikrát se do soutěže zapojíte, záleží pouze na Vás. Smyslem této soutěže je poděkovat věrným čtenářům, kteří finančně podporují činnost vlastenecké politické strany a vydávání Republiky a zároveň oslovit ty čtenáře, kteří teprve zvažují zda poslat finanční příspěvek. Soutěžící takto pomohou ve vydávání Republiky a zároveň mají šanci vyhrát zajímavou cenu. Republikáni myslí i na budoucnost našeho národa - naše děti, takže i pro ně je určena soutěž „Malujte s Republikou“. Stačí namalovat obrázek na téma vlast, národ, Česká republika, naše příroda atd. a poslat jej na adresu PAFAS, Dr.M. Horákové 10/74,460 06 Liberec 6. Obrázek označte adresou i věkem dítěte. Každý měsíc vyhodnotíme nejlepšího „malíře“, který obdrží cenu: 3 dílnou sadu: mini rádio + sluchátka, digitální hra, hodinky (nebo kalkulačka). Jméno malíře zveřejníme v Republice a cenu zašleme poštou.

Věříme, že tato soutěž zaujme čtenáře týdeníku Republika ve všech věkových kategoriích.

Redakce

Německo kontra USA Tabu ...

Spolková republika Německo patří od svého vzniku v r. 1949 k tradičním spojencům USA. Pevná transatlantická bezpečnostní vazba byla po celou dobu studené války nezávisle na aktuálním složení vládní koalice základním stavebním kamenem německé bezpečnostní politiky. Na této skutečnosti se nic zásadního nezměnilo ani po znovusjednocení Německa v r. 1990 a ani po nástupu rudo zelené koalice k moci v roce 1998. Poslední dobou ale můžeme pozorovat narůstající rozpory mezi USA a SRN.

Mezi nejvýznamnější rozepře patří řešení "irácké otázky". Německo ze všech mocností netvrději vystupuje proti případné válce. Neodmítá pouze autonomní akci bez mandátu Rady bezpečnosti, nýbrž válku jako takovou. Kde leží kořeny německého postoje?

Prvním faktorem je složení současného vládního establishmentu. V rudo zelené koalici má dnešní Německo vládu bývalých levicových radikálů, kteří v průběhu času získávají životních zkušeností pozmenili svoje životní postoje a orientaci. Dnes neodmítají kapitalismus, neodmítají demokracii a dokonce neodmítají ani armádu jako instituci. Jedno jim ale zůstalo.

Zůstala jim víra, že válka je vždy zlom, že všechny spory mezi národy se dají řešit jednáním a kompromisem. Celé generace poválečných politiků v Německu byly ovlivněny vinou Německa na druhé světové válce. Protiválečné postoje jsou hluboce vryty do myslí převážně částiněmecké politické elity.

Protože pro Zelené a část SPD je zlom jakákoli válka, je pro ně zlom i případná válka proti Saddámu Husajnovi. Skutečnost, že právě on zcela zásadním způsobem dlouhodobě porušoval mezinárodní právo je v jejich úvahách podružná. Klíčové totiž je, aby nebyla válka.

Rudo zelená vláda svým postojem odpovídá na otázku co v případě "irácké otázky" nedělat. Má ale recept, jak přimět Saddáma Husajna k respektování mezinárodního práva? Evidentně nemá. Všechny jiné metody byly dávno bez úspěchu použity a německá vláda prozatím nenabízí nic jiného. Irák reaguje až na hrozbu přímé vojenské intervence USA a Velké Británie a teprve potom připustil obnovení zpřísnění inspekci.

Druhým faktorem ovlivňujícím německý postoj k irácké krizi je stav armády. Bundeswehr plní s vypětím všech sil pouze svoje úkoly v operacích krizového managementu. Reforma Bundeswehru má být dokončena v r. 2006. Dnes je zřejmé, že vzhledem k aktuálnímu vývoji bude ukončena později.

Je paradoxní, že právě za vlády rudo zelené koalice, bývalých levicových radikálů a antimilitaristů vzrostl počet vojáků působících mimo teritorium Německa na téměř 10 000. Vzhledem k nutnosti rotace při dlouhodobém nasazení tento počet vojáků v akci vytváří potřebu minimálně 50 000 operačně způsobilých vojáků.

Německosi prostě nemůžou dovolit žádnou další zahra-

niční akci, protože dosavadní vojenské operace Bundeswehr přivedly na hranici jeho možností. I kdyby politické elity chtěly, na žádné akci proti Iráku by se Německo nemohlo účastnit bez omezení stávajících operací.

Vojenská slabost přirozeně ovlivňuje postoje těch německých politiků (převážně z řad křesťanské pravice a části sociálních demokratů), jež nepovažují válku za apriorní zlo, nýbrž za nástroj, který může sloužit jak zlu, tak i dobru. Postoj této části politických elit ovlivňuje úvaha, že případná vojenská akce proti Saddámu Husajnovi by bez významného německého angažmá značně oslabila šance SRN na posílení vlivu ve světových záležitostech tak, aby odpovídal vlivu ekonomického. A to je cíl, na němž se shodne jak umírněná německá levice, tak i pravice.

Výše uvedený faktory nejsou zcela vyčerpávající pro vysvětlení německého postoje k Iráku. Omezování probíhající diskuse pouze na aspekty mezinárodního práva a ekonomické, ale v žádném případě nemůže vysvětlit, proč německá zahraniční politika vlády SPD a Zelených neučinila od roku 1998 téměř nic, co by přivedlo Saddáma Husajna k respektu před mezinárodním právem a proč postoj k Iráku významně zatěžuje tradičně dobrý vztahy USA a SRN. **A. K.**

Doporučuji tuto publikaci všem slušným lidem a vlastencům prostudovat

Asi v polovině měsíce února jsem zpozorněl při sledování televizních novin, kdy bylo oznámeno, že došlo k nevidané troufalosti v Olomouci, kde v pobočce vydavatelství Votobia byla vydána kniha "Tabu v sociálních vědách". No hrůza. Jedním dechem bylo vyřčeno, že pravděpodobně proti aktérům vydání a autoru bude zahájeno trestní stíhání. Zpozorněl jsem ještě více a hned jsem se začal zajímat, kdo a co se nám snaží tímto způsobem infikovat do naší krásné demokracie za destruktivní element probůh, snad ne zase teroristé.

No, knihu se mi povedlo sehnat a velice mne zaujala. Je rozdělena na tři části. 1. Rozdíly mezi rasami, 2. Judaismus jako evoluční skupinová strategie, 3. Eugeniika.

Jsou to pojednání od renomovaných vědeckých kapacit, zejména amerických. Po přečtení, respektive prostudování je člověku rázem mnohde ze současného dění, a ne jenom u nás, vysvětleno. Prostě, doporučuji tuto publikaci všem slušným lidem a vlastencům prostudovat. Mnohé, mnohé vám bude osvětleno získáte správnější orientaci. **M. C.**

Totální válka a následné mocenské rovnováhy Kdo bude určovat osudy příštích generací - 4. část II

První světová válka skončila kapitulací Německa 11. listopadu 1918 v Compiègne a později podepsáním mírové dohody 1919 ve Versailles. Mírové uspořádání Evropy asvěta, utvořené ve Versailles, bylo výsledkem snah především vítězné Francie (a částečně Velké Británie) nadlouho umrtvit a zpacifikovat Německo jako potenciální světovou velmoc. K tomu účelu sloužila i podpora zmíněných dvou mocností, směřující k vytvoření nových nezávislých států střední velikosti ve střední a východní Evropě. Tyto státy měly působit jako spojenci Francie a Británie na východních hranicích Německa v případě jeho eventuální remilitarizace, zároveň pak měly stát na stráž proti nejistému, v chaosu tonoucímu Rusku. Jak všichni víme, jednalo se především o nově vzniklé Československo, Polsko, Jugoslávie a nově sjednocené Rumunsko. Umožnění svobodného vývoje dlouho ujařmených národů ve vlastních státech lze dle mého názoru považovat v případě Západních a Jižních Slovanů i dalších etnik za nejpozitivnější prvek versailleského mírového systému. V případě dlouhodobější funkce tohoto uspořádání by se jednalo o významné posílení evropského pluralismu, a tím i o možnost návratu k původním evropským nosným světovým idejím. Myšlenka osvobození malých evropských národů byla i jedním z hlavních témat idealistického prezidenta USA Woodrowa Wilsona na mírové konferenci ve Versailles. Tento věhlasný politik však zůstal ve svém, možná naivním a idealistickém náhledu na svět osamocen. Představitelé zbývajících vítězných velmocí však sledovali svoje krátkodobé imperialistické a ekonomické cíle, aniž si ale uvědomili probíhající transformaci světových elit a idejí. Vyspělé stádium průmyslové revoluce (tj. dopravní tepny, telefon, telegraf a další informační kanály) prakticky začíná likvidovat fenomén evropské rozdrobenosti a plurality. Dochází k tomu, čemu se později začalo říkat "globalizace". Rozpadem zkostratěných evropských velkomonarchií prakticky mizí dříve dlouho nosná idea říše, spojovaná s panovníkem a ústředním náboženstvím. Z idejí, vzpomínaných v úvodu této kapitoly, nyní převažují moderní ideje ekonomického liberalismu, doprovozené volnomyšlenkářstvím a darwinismem, které stále více prosakují kosmopolitismem. Výsledkem je akumulace kapitálu napříč státy a kontinenty, kdy národní vlády pomalu ztrácejí kontrolu nad vlastním průmyslem a financemi. Těmito idejemi je počátkem 20. století kromě velmocí Británie a Francie vedena především administrativa USA. Dynamicky se rozvíjející a potomky Evropanů vedená velmoc ze západní polokoule, díky svému mládí, není zatížena žádnými předchozími ideologiemi. Stává se zaslíbenou zemí pro nejdravější světový kapitál, který též vede politické kroky všech vlád vznikajících "supervelmocí". Již na počátku 1. světové války zaujímají USA v podílu světové průmyslové výroby první místo, před Německem, Británií a Francií. Po první světové válce si toto postavení Amerika upevňuje, nebo její kapitál na evropském konfliktu velmi vydělal. V letech 1914-18 se světové finanční centrum přestěhovalo z Evropy do USA. Zatímco Británie a Francie se vůči USA během války velice zadlužily, samy na mírové konferenci ve Versailles přesunuly povinnost uhradit dluhy na poražené Německo a nástupnické státy Rakousko-Uherska. Přitom Německo, které stále (i po kapitulaci) bylo vedenou nosnou ideou nacionalismu, nebylo příliš zasaženo nadnárodní centralizací kapitálu a ekonomickým liberalismem. Francie a Británie sice dlouhodobě zatížily Německo splácením obrovských válečných reparací a zakázaly jeho zbrojní výrobu, nicméně překvapivě umožnily ponechat většinu obrovského německého průmyslu v národních rukou. Tím vlastně vznikla opět uvnitř Německa i ve světovém bankovním systému, kterou nebylo možno bez použití síly vyřešit. Obrovské reparační dluhy Německa se jevíly prakticky nevymahatelné, a to jak vůči Británii a Francii, tak i vůči americkým bankám. Z uvedených důvodů také americký kongres v roce 1919 Versailleskou smlouvu odmítl ratifikovat. Zbýváme-li se aktuálními nosnými idejemi velmocí ve 20. letech 20. století, vidíme z výše uvedených faktů, že převažuje myšlenka ekonomického liberalismu, druhá v pořadí pak figuruje myšlenka nacionalismu (je mnohem méně evidentní). Týká se z mocností pouze Německa, v Asii pak Japonska a Číny. Třetí nosná idea je nová idea tzv. socialismu (nebo komunismu), kterou začalo aplikovat popřevratové sovětské Rusko (později i SSSR). Jejím obsahem je absolutní státní vlastnictví veškeré výroby, kulturní nadstavby, zemědělství, školství atd. Novým povinným státním náboženstvím je tzv. "Marxismus-Leninismus", částečně přebírající i liberální darwinismus. Nejvyšší státní prioritou má (tak jako v německém a japonském nacionalismu) zbrojní výroba, nebo komunistická armáda má sloužit jako podpora tzv. "socialistické revoluce" v ostatních zemích.

V 1. třetině 20. století se praktická ekonomická a politická převaha proti vůli starých evropských mocností poprvé v novodobé historii přesouvá na druhou stranu Atlantiku, do USA. Takováto situace, i níže popsaný ekonomický vývoj ve 20. a 30. letech, způsobují stále více rozpad tradičních, po staletí neměnných evropských hodnot. Z rozladění a deziluzí Evropanů profitují v oné době agresivní státní ideologie. Je to výše popsaný komunismus v SSSR, i nacionalismus a fašismus jako zvláštní totalitní formy německého a italského nacionalismu. Uvážíme-li tedy, že ve 20. a 30. letech 20. století existují v Evropě i ve světě liberalistické velmoci jako vítězové a věřitelé, poražené nacionalistické Německo jako dlužník neschopen splácet, ale s vlastním umrtveným průmyslem, a kromě toho na východě komunistický experimentátor s totálním podrízením zdrojů pro válečnou výrobu, musí být jasné, že křehká mocenská rovnováha versailleského mírového systému nemůže vydržet dlouho. K rozhodujícímu destabilizačnímu kroku došlo v roce 1928. Americké banky pod tlakem nevymahatelných půjček z první světové války (3,6 mld dolarů) a dalšího umrtveného kapitálu, došly k radikálnímu řešení. Úřad Federálních rezerv USA pod jejich tlakem prudce zvýšil úrokové sazby. Tím dochází k pozastavení velkých projektů a jako řetězová reakce (krach na Newyorské burze) pak k Velké světové hospodářské krizi. Tato zcela ohromila hospodářství válečných vítězů v letech 1929-1933. Ve stejné době vítězí v poraženém Německu Hitlerův nacionalismus. Ten si klade otevřeně za cíl odčinit porážku z první světové války. Rozjíždí svůj národní, dočasně umrtvený průmysl díky vlastní lokální monetární politice. Německá národní měna krytá, většina investic může být splacena až z budoucích válečných zisků. Německo opět rychle buduje obrovskou perfektně organizovanou armádu. I když porušuje jednu versailleskou mírovou podmínku druhou, Británie a Francie odmítají komplikovat vlastní ekonomickou tíživou situaci vojenským zásahem proti němu. USA zatím nejsou takžé ochotny za oceánem nijak intervenovat. Pozici pro náhlý smrtící úder si Hitlerova "Třetí Říše" vylepšuje tajným koketováním a lokální spolu-

prací s izolovaným totalitním gigantem SSSR. Před útokem naostatní evropské velmoci Německo nejdříve likviduje menší mladé svobodné slovanské státy, které byly vytvořeny coby spojenci Francie a Británie v roce 1918. Po anexi Rakouska (březen 1938) Německo s pomocí tzv. "Sudetských Němců", Mnichovské zrady Británie a Francie i slovenských Hlinkovců, bez boje rozděluje a zabírá Československo (definitivní zánik 15.3.1939). Za pět a půl měsíce pak, po tajné dohodě se SSSR, vojensky přepadává a po 27 dnech zcela obsazuje Polsko. Tato Hitlerova akce konečně donutila Francii a Británii k vyhlášení druhé světové války Německu (1.9.1939). Německo se v nové válce opět spojuje se dvěma dalšími mocnostmi a vytváří tzv. OSU Berlín Tokio Řím. Oba noví spojenci jsou též nositeli nacionalistických idejí. Militantní Japonsko podniká již od roku 1936 dobovačnou válečnou operaci ve východních oblastech Číny. Italský diktátor Mussolini je v Itálii u moci již od puče v roce 1922. Ten hledá, v rozporu se zdroji a prostředky své země, spojení pro fantasmagorickou myšlenku ovládnutí celého Středomoří.

V počátcích války stojí proti Ose pouze Británie a Francie. Británie má vázány značné síly v zámořských koloniích, Francie díky špatné vojenské taktice, nerozhodnosti a selhání svých elit, umožňuje Německu porážet jednu malou evropskou zemi za druhou, až, vystavena dočasně německé materiální přesile, kapituluje v květnu 1940. Kapitulaci Francie si Hitler vynutil v Compiègne, ve stejném vagoně jako kapitulovalo Německo v r. 1918. Touto kapitulací prakticky končí Francie jako prvořadá světová velmoc, diktující ostatním své podmínky, představy a ideje. Kapitulace Francie však znamená i konec totální materiální a lidské převahy Německa a jeho spojenců. Británie, osamocená dočasně na evropském a světovém bojišti, odráží německou leteckou ofenzívu v Bitvě o Anglii (léto 1940) a bez potíží likviduje italskou vojenskou flotilu ve Středozemním moři i italské pozemní jednotky v severní Africe. Mezitím do Británie začínají (přes německou ponorkovou blokádu) připlouvat zásoby zbraní a munice z dosud neutrálních USA. Materiální situace Británie a Osy se na evropském a africkém válčišti začíná pomalu vyrovnávat. Definitivní obrat (co do zdrojů, materiálních zásob a lidských sil) nastává v průběhu r. 1941. Nejdříve (22.6.1941) Německo překvapivě napadá obrovský a militaristický SSSR, se kterým předtím uzavřelo dvě dohody o rozdělení vlivů ve východní Evropě. 7. prosince 1941 též překvapivě napadá Japonsko svými letadlovými loděmi flotilu USA, zakotvenou v přístavu Pearl Harbour na Havaji. Tím se USA i SSSR obě dosud neutrální velmoci ocitají na jedné válčící straně (proti Ose, tj. Japonsku, Německu a Itálii). Obě válečné agrese Osy (německé napadení SSSR i japonský útok na námořnictvo USA) byly zpočátku velmi úspěšné, velmi brzo však vystavily své armády obrovské přesile, která se stále zvětšovala a která připravila jak Německu, tak Japonsku, totální porážky v r. 1945. Slabší Itálie byla nucena kapitulovat již v r. 1943.

Poměr sil na východní frontě (Evropa) v srpnu 1941 největší krize (SSSR)

	Německo + spojenci	SSSR
Počet tanků	2 000	3 200
Počet vojáků v poli asi	2 500 000	4 200 000

Výroba tanků a letadel v kalendářním roce 1944

	Německo	Japonsko	USA	SSSR	Británie
Tanky	17 800	??	29 000	29 000	5 000
Letadla	39 800	28 000	100 000	41 000	26 000

Přes přesilu USA, SSSR a Británie (tzv. "Spojenců") dosahovalo Německo a Japonsko na frontách dlouho velmi efektivních výsledků, a to díky mobilnímu a decentralizovanému systému velení. Porážka Německa byla podmíněna naprostým zničením jeho průmyslu a vnitřních komunikací britským a americkým bombardováním letectvem. Japonsko pak bylo donuceno ke kapitulaci (srpen 1945) až použitím dvou atomových bomb vybuchlých v Hirošimě a Nagasaki. Poválečná mírová rovnováha byla stanovena mírovými konferencemi vítězných spojenců na Jaltě v zimě 1945 a v Postupimi u Berlína v létě téhož roku. Druhá světová válka byla zatím nejničivějším konfliktem v historii lidstva. Přinesla zkázu celé Evropy i východní a jihovýchodní Asie. V bojích zahynulo nebo bylo zmrzačeno téměř 100 milionů vojáků i civilistů. Válka uspišila konec dominance původních evropských hodnot a idejí. Definitivně znamená zánik multipolárního světa, jak je nastíněno již v kapitole III. Vítězná Británie ve válce byla velmi ekonomicky oslabena, Francie pak, po porážce v létě 1940 a tříleté německé okupaci, již nebyla schopna zaujmout mocenské postavení. Válkou opět posílil kapitálový a politický vliv USA. Tato supervelmoc (jejíž kontinentální území nebylo vůbec boji dotčeno) se stává nedostizitelným suverénem. Vítězstvím ve válce též značně posílil svůj vliv, vyjádřený územními zisky, komunistický Sovětský svaz. Tyto vítězné velmoci si na mírových konferencích na Jaltě a v Postupimi rozdělily poražené Německo a Evropu. Vzniká dlouhé období tzv. "bipolárního světa", jako zvláštní odstraňující rovnováha síl mezi USA a SSSR. **Pokračování příště**

O zahraniční politice

Používání vulgarizmů: Opakuji, jsem bývalý horník. V naší profesi se to jaksi nosí. Není žádný pořádný chlap, ale obyčejný posera, či netykavka slečinka, kdo nemá odvalu či schopnost použít nějaké to silné slovo na správném místě v pravý čas. Právě takové silnější výrazy jsou tím správným chlapečským kořením. Taková schopnost jejich správného využívání dává každé myšlence potřebnou razanci, či případně patričný explozivní náboj. Tak se prezentuje ten správný chlap zejména v řídicí funkci, kde je potřeba mít vysokou autoritu, s nikým z podřízených se nesrat, někdy podle potřeby i zvýšit hlas, případně si i pěstit prasknout do stolu.

Prostě žádný vedoucí nemůže být nějaký impotentní nekňuba.

Motto: Kde je dnes Babylon? Kde je dnes Kartágo? Persie? Egypt? Řecko? Řím? Byzanc? Svatá říše římská? Kde Napoleonova, či ta třetí Adolfa Hitlera? Padouši nejvíce nenávidí každého, kdo nějakými etickými pravidly a slušnějším jednáním nastává jim zrcadlo a zviditelňuje jejich padoušství.

Na padouchy útočit tak, aby se oni sami z padoušství veřejně usvědčili.

Zahraniční politika: Dvě světové války vyvolaly a začaly velmocí, které si chtěly celý svět podrobit a zotročit. A jak to dopadlo? To nikdy nemůže být vůle boží a proto se to nikdy nikomu nepodaří, ani podařit nemůže. Dnes stejný scénář se začíná naplňovat. Znova se někdo pokouší zotročit si svět a znova to jinak dopadnout nemůže. Tentokrát ale obávám se, že následná katastrofa může vyústit až do té biblické Apokalypsy, tj. Hermagedonu jak se tomu říká v jazyku anglosaském (zjevení sv. Jána).

Pan A. Baudyš senior vypracoval horoskop tomu šílenci ještě před volbami, když se ještě nevědělo, kdo ten souboj vyhraje. On mu předpověděl, že se nedožije konce svého volebního období v prezidentském úřadě. Dnes ale víme, že ten nový Hitler se dostal k moci podvodem, ne volebním vítězstvím. Co se má stát, určitě se stane.

Mne ale nejvíce mrzí v těchto souvislostech chování našich českých vládců.

Kdysi v době existence Warszawské smlouvy a byl svět zpolarizován, nikdy žádný český ani slovenský

bolše-vik nelezl tak hluboko do prdele soudruhům v Moskvě, jako to dělají naše nynější loutky. Nikdy žádný náš bol-ševik neřekl Brežněvovi "my vám pomůžeme", když vedl válku v Asii, v Afganistanu. Dnes si můžeme pou-ze vzpomínat, zlatá Warszawská smlouva. Naši před-stavitel se chovají jako loutky svéprávnosti zbavené. Celý ten Špidla se ukázal jako totálně neschopný člo-věk, který by nemohl pro neschopnost v praxi uříditi ani obyčejný vepřin v JZD, že ani tam by ho nikdo nebral vážně.

Český národ nikdy nevedl imperialistické loupežné koloniální války někde ve vzdálených kontinentech za účelem zotročování cizích národů a oloupávání jich o jejich nerostné i jiné bohatství. Proč mají naši hoši umírat za zájmy otrokářů a podílet se na loupežném vy-vražďování nevinných obětí kdekoli ve světě?

Kdyby žil Josef Švejk, ten by Vám dnes řekl: Pane, my na Bagdad? Vyjste korunovanejbl!

Když máme nyní takovou vládu složenou ze samých servilních vazalů šašku, tak můžeme očekávat, až dojde k lámání chleba, že svůj podíl viny a trestu nás jistě nemine. Nevím, zda jsi si všiml, že jeden francouzský renomovaný komentátor Jacques Julliard v "Le nouvel observateur" napsal o našich nynějších proamerických postojích, starých satelitů SSSR "Když byli tak dlouho otroky, něco z toho jim na dně duše zůstalo".

Jak krásně západní Evropa řekla tomu loupeže chtivému šílenci "NE"! A oni určitě moc dobře vědí o čem mluví a proč. Ani kdyby za tím stalo 100 rozhodnutí Rady bezpečnosti OSN či jiných její orgánů, tak pro nás by mělo platit pevně stabilní: Nikdy se se nezúčastňovat žádných loupežných válek a vyvražďování ani jediné nevinné oběti nikde na světě! Nikdy NE! NE! Ten šílenec chce své loupežné výboje platit ne krví vlastní, ale svých vazalů. Aby ne jeho mládež, ale naši kluci se vraceli v rakvičkách z jeho otrokářských loupežných výprav. Ergo žádný náš voják tam nemá co dělat a všichni by se měli okamžitě vrátit domů. Taková špidlovkosvobodovská prohlášení, že i bez rozhodnutí Rady bezpečnosti tam budou vykonávat nadále jakousi "humanitární práci" je podsouvaný českému národu zlomyslný podvod. Kdo chce vést válku, a si vykonává všechno sám, co s ní souvisí. Není možno být ve válce jen tak trochu jako žádná ženská nemůže

být gravidní jen tak trochu. Válka není žádná sranda. Buď ve válce jsme, anebo ne. Z toho se pak odvíjejí i všechny důsledky. Každý napadený se brání a terčem útoku sestává vždy ten, kdosám někoho, napadl.

Sám ministr zahraničí Svoboda to otevřeně prohlásil, že ve válce již jsme naplno. Pane Svoboda, jak se to shoduje s Vaším křesťanským přesvědčením, prolévání krve nevinných obětí. Chovat se jako loutka cizí mocnosti, mnohem ošklivější, než někdejší předseda vaší strany Josef Plojhar. Ten by si něco takového nikdy nedovolil hnát naše kluky na jatka do loupežných válek za imperialistické zájmy ruských bolševiků. To oproti vám kašpárkům byli všichni naši bolševičtí představitelé v rí olezectví ještě super frajeři. Ani to Vám vůbec nevadí?

Nemělo by se přehlédnout též prohlášení D. Rumsfelda o "nové Evropě" na východě v souvislosti s jeho válkou. Ten pan ani neví že pouze opakuje slova Adolfa Hitlera. Prostě máme smůlu, že u nás se dostali po převratu k moci lidé vrcholně neschopní, prdeleozné loutky cizích mocností s nulovým IQ, včetně dalšího jejich agenta a škůdce národa českého samého Havla, který vymyslel termín "humanitární bombardování". Tak hnusný způsob glorifikace vraždění nevinných obětí (dokonce našich tradičně nejbližších přátel) si ani Josef Goebbels netroufl. Možná nejzášlejší čin pro celý český národ by udělal ten pilot, který by na jeho hlavu shodil jednu takovou humanitární bombu. Nebo v Bibli je psáno "kdo s čím zachází, tím i schází".

Dnes již i jejich nejvlivnější politici jako Zbyg. Brzezynski varují před válečnými loupežnými před násilnou loupeží a ani oni se nebojí nazývat věci správnými jmény ZLOČIN. Ten duševně nemocný a válkou posedlý člověk již zašel tak daleko, že pokud do toho nepůjde, zesměšní sám sebe doma a pokud do toho půjde, obrátí celý svět proti sebe a proti USA.

Dokonce i paní M. Albrightová a senátorka Hillary Clintonová varují Busha před útokem na Irák a poukazují jak celosvětově veřejně mínění se již obrátilo proti USA.

Zde nejde jen o nerostné bohatství. Rodina Bushů drží

v rukou velké balíky akcií vojenskoprůmyslového komplexu. Tak potřebuje pustit žilou, vyprázdnit sklady vojenské techniky a všechny systémy si vyzkoušet na živých lidech, tj. aby se mohly znova naplno rozjet zbrojní koncerny a Bushové mohli "nafedrovat" bohaté zisky. A za tyhle ideály nového Hitlera, který terorizuje celý svět, mají umírat i naši občané? Naopak, ihned by jste měl zařídit, aby všichni naši kluci se ihned vrátili domů ze všech cizích kontinentů. Ani kapénku naší krve za ropu pro válečtivého zločince Hitlera 21. století.

Největší naší chybou byl vstup do NATO. Tenkrát byl v Havířově před volbami Zaorálek a moc proto horoval. Já jsem proti němu velmi ostře vystoupil. Nejvíce se do toho angažoval Havel, právě nyní v NATO je zaručená naše bezpečnost atd. Já jako gymnazista si pamatuji dobu, kdy jsem četl v novinách, že Adolf Hitler nám Slovákům zaručuje za bezpečnost tisíc let! Též za totáče se nám do hlav vtoukalo "se SSSR na věčné časy" a nyní nám nějaký krátkozraký ráčkůjící kašpárek vytrubuje znova stejné výplody ze svého hloupého mozku. Jsem o tom přesvědčen od samého počátku: My v NATO jsme neměli co dělat. Když už se tak stalo, tak daň, kterou to zaplatíme bude moc vysoká. Celé generace našich potomků nás budou proklínat: Co jsme to byli za zločince, že jme tak poškodili zájmy národa českého?!

P. S: Vy všichni, kdo ženete naše kluky na jatka za loupežné zájmy cizáků, nemáte strach, že jednou se budete muset zodpovídat před nějakým mezinárodním tribunálem jako váleční zločinci?

Vzpamatujte se včas, dokud horká válka ještě nezačala naplno. Pak si ještě vzpomenete na francouzského prezidenta i německého kancléře, jak vás všechny varovali před otrockým poklonkováním a pokorným líbáním holinek každému válečtivému loupežníkovi ze zámoří.

Je pro nás, celý český národ hanebné, že máme u moci v tak kritické době jen nicotné nuly.

Ing. Josef Chromík

... a tak to vidím já

a přistěhovačů z východu a jihu, nebo budeme slílit a získávat stále větší a větší prostor. To ovšem závisí jen a jen na nás. Nikdo nám nepomůže a nikdo nás k tomu ani nebude nabádat. S uspokojením bude naopak přijímána naše slabost a bezradnost, byť následovaná dojemnou péčí charitativních organizací. Buď ukážeme svoji sílu, anebo se rozplyneme a jako národ zahyneme.

Naše budoucnost je jen v našich rukách.

Dopis čtenáře

Není snad resortu ve správě kteréhokoliv ministra vlády ČR, který by neměl potíže s hospodařením se svěřeným majetkem. Nedávno proběhla tiskem zpráva o přímo treštuhodném plýtvání na Ministerstvu práce a sociálních věcí. Jelikož se ale jednalo o Špidlu, zachránce české politiky před hulvátém Zemanem, bylo vše utuláno.

Nyní má potíže i jeliman Standa. Nejvyšší kontrolní úřad zjistil, že Ministerstvo vnitra jím vedené, špatně spravuje svůj majetek. Úředníci takto prohospodařili miliony korun. Některé případy hraničí s hospodářskou kriminalitou, ale neděje se nic. Najednou jsou novináři velmi útlocitní. Jako třeba v případě, kdy ministr vnitra podivně přišel k bytu za 5 milionů korun či že je podruhé ženatý, což by nebylo nic tak hrozného, pokud by ovšem tatáž, jinak zcela běžná věc, nebyla u jiných politiků týmiž médii prezentována jako důvod k ukončení politické kariéry. Je samozřejmé, že celá banda

pěti drží při sobě, jako když se poměrně nedávno řezali jako koně na ranči u středočeského hejtmana Bendla. Vnitro pronajalo své rekreační objekty. Jejich nájemcům převedlo bezúplatně některé věci, které později odkupovalo zpět. Není to trestný čin "zanedbaní povinností při správě cizího majetku"?

V letech 1998 až 2001 vyřadilo vnitro a za nízkou cenu prodalo poměrně nová auta. Starší si však ministerstvo nechalo a dál je opravovalo? Není to opět to samé? Některá auta zase nechali úředníci opravit a teprve opravená je prodávali dál. Například nechali opravit vůz, cena opravy byla 133 tisíc Kč, aby jej později prodali za 125 tisíc. To už je přímo do očí bijící zlodějina!

Bude se tím vůbec někdo zabývat, když jde o resort tak oblíbeného ministra? Zkuste si typnout.

Můj typ je NIKOLIV!!

František Teplý, České Budějovice

Dopis čtenáře

Doufám, že s nemocenskou vláda v Parlamentu narazí. Reformou veřejných financí, kterou kabinet rozbíhá pomaleji, než plánoval, čeká silná opozice ve sněmovně. Kabinet narazí nejen v případě daní, o nichž se dohadují i ČSSD na jedné a lidovci a unionisté ne straně druhé, ale i u chystaných úprav stavebního spoření či nemocenské.

Stavební spoření a pravidla pro výplatu nemocenské jsou přitom zatím jediná témata, na nichž se vládní koalice alespoň s částí shoduje. Ministr financí Bohuslav Sobotka dokonce věří, že novely obou zákonů začnou platit od počátkupříštího roku. Např. unionisté však stále mají námitky zejména k pravidlům nemocenské.

Podle představ ministra práce Z. Škromacha (ČSSD) by lidé první tři dny neměli dostávat nic a další tři dny nemoci by měli nemocenskou proplácet zaměstnavatelé. Ti by pak stáli odváděli méně na pojistném, není však jasné o kolik. Zástupci firem po věřejším jednání tripartitě připouštějí, že by to možné bylo, zajímají je ale podmínky, za nichž by platby převzali.

"Pokud by dávky po tři týdny vypláceli podnikatelé, odnesli by to hlavně ti drobní. Takže se tato doba musí zkrátit," podotýká místopředseda US-DEU V. Ostrý. Pokud by vláda takový předpis prosadila, znamenalo by to jak v případě ČSSD, tak KDU-ČSL rozchod s předvolebními sliby. Řada zaměstnavatelů má potíže s včasným vyplácením mezd, natož aby byla schopna platit nemocenskou. Podnikatelům by taková povinnost zablokovala volné finance, a stát by pro to v konečném důsledku nevydělal.

Další zákonodárci zase nesouhlasí s tím, že by se první tři dny nemoci neplatily. Uvědomují si totiž, že by se tak ještě vyostřil kontrast mezi pravidly, která platí pro ústavní činitele a pro obyčejné zaměstnance. Poslanci i senátoři počely první měsíc pobírají plný plat.

Stejně jako nemocenská, i stavební spoření by mělo zpočátku doznat jen dílčích změn. Délka trvání stavebního spoření by se mohla zvýšit z pěti na sedm let, čerpat z něj úspory by mohly pouze osoby starší 15ti let. Mluví se i o tom, že by se snížilo procento částky, kterou strádálům přispívá stát. Jaroslav Nový, Praha

K odcházejícímu prezidentovi Rodiče a jejich agresivní děti

Dělal více politiku pro zahraničí Útočnost je dědičná, ale jen zčásti

a hlas vlastního lidu ho nezajímalo

Co vám říkají pojmy jako landsmanschaft, čtyřkoalice? Každý, kdo má jiný názor je nepřítel. To vše směřuje k bývalému prezidentovi Havlovi.

Omluva Němcům, jako bychom my zaútočili na Německo a na celý svět. Vždy to byli Němci, kteří zaútočili na nás i na okolní státy. Nikdo jiný.

Jen některým lobystům (v zahraničí), se zamlouvá překrucovat dějiny. Němci jsou ti hodní. V této zemi není žádná silná opozice, mimo RMS, která se může a chce ozvat k těmto "dějinným machinacím".

Čtyřkoalice = další bývalý odpad, hradní krysy, které se chtějí držet stůj co stůj u kormidla, za každou cenu i s komunisty. Tato koalice mápodíl na tom, že se lidem

politika znechutila, což se jí zase vrací zpět. Má stále méně a méně voličské podpory. V.Havel odešel, tak a odejde i bývalá Čtyřkoalice. Už je načase!

Je jasné, proč byl bývalý prezident Havel oblíbený víc v zahraničí než u nás. Dělal víc politiku pro zahraničí, ale hlas lidu ho nezajímalo. Proč taky. Nezajímalo ho, když nechal zavřít PhDr. Miroslava Sládka.

S Havlem odešla doufám doba milostí a všeho podobného, co tento národ opět tiše trpěl po roce 1989 a co nikdy nikam nevedlo. Leda tak k zemi.

Marek Slezák, Hodonín

Slovensko-demokratická země

U nás by byl takový pořad důvodem trestního stíhání

Pro redakci Republiky- Ten text dole jsem poslal bláhle paměti ještě na adresu staré redakce, která zmizela loni na podzim. Je to námět na článek. Tentokrát nebyl použit, ale teď je to zase aktuální, bohužel. Tiskem proběhl velký povyk ve škole v Moravských Budějovicích je Žlutouška, počet nakažených není nijak malý a PODLE MEDIÍ to zavinila jedna rodina ze Slovenska. Nakazili se tam během Vánoc. Ten citovaný televizní pořad mohl, ale nemusel souviset s infekční žlutouškou v Moravských Budějovicích.

Když si vzpomenu na varování Republikánů před infekcemi způsobenými migrací, a to v Republice před deseti lety, mám chuť dát jistě ministryni zvířecí přívlasket. No hlavně, když tato zasloužilá soudružka je zdravá a před nákazou dokonale chráněná.

Redakce týdeníku Republika

PRAHA

Vážení,

ve středu 23.10.02. jsem asi ve 20,40 hod přepnul televizor na STV 2. Předpokládám, že v Praze je tento signál ze Slovenska tak slabý, že tam STV 2 nechytáte. Proto Vám ve stručnosti sděluji, co jsem viděl.

Bohužel jsem neregistroval celý pořad, asi by to chtělo sehnat ze Slovenska celou nahrávku, třeba přímo z televize a potom tyto údaje důkladně zpracovat. Diskusní pořad vyrobila televize Košice, diváci volali přímo do studia otázky, telefon Slovensko 055 6783009 nebo 055 6783010.

Někteří účastníci pořadu: pan Babuščák, MUDr. Ondřej Bobík z Trebišova, MUDr. Želmira Čontofalská Národní referenční centrum pro syfilis, Doc.MUDr. Jagenka Jautová, PhD.

V pořadu zazněly šokující informace: Východní Slovensko, 630 osad Romů, v těchto osadách je až 80% Romů nakaženo syfilisem a Žlutouškou, Romové se nedokáží před nemocemi chránit, protože mají nižší mentální úroveň, dále se pořad zabýval legislativou povinností oznámit sexuální partnery, léčení nemajetných nemocných možnostmi nákazy apod.

Na Slovensku si nebrali servítky a vybalili na rovinu, jaké nebezpečí od nakažených Romů hrozí, u nás by takový pořad byl, nepochybně, důvodem trestního stíhání.

M. Straka

Čím déle žijeme v té naší vytužené "demokracii", tím více se od jejich hodnot vzdalujeme. Každým dnem je mnoho lidí poškozováno zadlužováním státu, vytvářením a uváděním špatných zákonů do platnosti, mnohdy i nespravedlivým výrokům soudů, čímž jsou postiženi nuceni se odvolávat nejen u našich soudů, ale dokonce musí podávat stížnosti proti rozsudkům k mezinárodním soudům. Dokonce už i ta mnohdy do nekonečna obdivovaná EU má dojem, že stížnosti z "Česka" přibývají.

Ze všeho nejhorší je, že přibývá neustále počet přešlapků, trestných činů a dokonce i zločinů, které páchají děti školou povinné a mladiství. Za tento vzestupný trend nejsou odpovědní pouze rodiče, ale též uvolněná morálka ve společnosti společně s mocnými v "této" (jak se s oblibou říká) zemi.

Prof. Jan Volavka, MD,PhD., jenž je profesorem psychiatrie na New York University School of Medicine, se zabývá výzkumem násilného chování. Uvádí, že sklon k agresivnímu chování se vyvíjí ve vztazích mezi jedincem a prostředím, v němž vyrůstá. Jedním z dobře známých faktorů je vliv vrstevníků. Méně známá je skutečnost, že agresivní chování v průběhu individuálního vývoje přetrvává. Dlouhodobé studie ukazují, že agresivní chování lze identifikovat již ve věku tří let, a že se sklon k agresivitě se mnoha dětí stane znakem jejich osobnosti, který si ponese až do stáří ...

... agresivní rodiče někdy mívají agresivní potomky, což sice není důkaz genetického přenosu, ale je to důvod k zamyšlení nad možnostmi mezigeneračního přenosu agresivního chování. Tento populárně naučný článek je pokusem o souhrnnou interpretaci dílčích příspěvků různých oborů. Kořenů hledejme v těhotenství sklon k agresivitě se mohly vytvořit před narozením. Ohroženy jsou děti, jejichž matky v těhotenství pily alkohol, kouřily nebo hladověly. Studium u těchto lidí je obtížné mimo jiné proto, že vliv alkoholu před narozením dítěte nelze experimentálně oddělit od vlivu výchovného prostředí, které vytváří matka-alkoholička. Za prokázány je také vliv kouření těhotných matek na pozdější kriminalitu, jako i to, že se u mužských potomků v dospělosti projeví antisociální a agresivní chování, pokud matky během gravidity hladověly. Tento fakt byl zjištěn v Nizozemsku, kdy německá ar-

máda záměrně blokovala přísun potravin do země. Tento čin vyvolal hladomor. Údaje o chování potomků odborníci získali poté, co tyto muži dospěli a byli odvedeni do nizozemské armády.

Nechtěné děti ... lze teoreticky předpovědět, že se zločinnost sníží, jsou-li nechtěná těhotenství ukončena potratem. Zločinnost v některých státech USA skutečně klesla přibližně 18 let po legalizaci potratů. Tato teorie nicméně zatím nebyla všeobecně přijata.

Článek obsahuje ještě mnoho dalších vlivů a faktorů, které ovlivňují jedince k negativnímu chování vůči společnosti. Existují ale i pozitivní faktory, které pravděpodobnost násilného chování redukuje. Jedním z nich je mravní citění, jež se vyvíjí již v raném dětství. Na vývoji mravních norem u dětí se podepisuje aktivní výchovné úsilí rodičů či vychovatelů a to, zda poskytnou dítěti správný příklad. Člověk je ovlivněn mnoha faktory, ale není jejich bezmocnou hříčkou. Rozhodnutí o vlastním chování je věcí svobodné vůle. Špatné fungování neurotransmiterů lze farmakologicky ovlivnit: alkoholismus můžeme léčit, budoucí matky můžeme informovat o vhodné životosprávě. Některé rodiče mohou být pozitivně ovlivněni v chování k dětem různými osvětovými prostředky.

Uvedu příklad kvalitní a citlivé výchovy: rodina dostala darem kůzle, které mělo za úkol vypást trávu na zahradě a pak být zkonsumováno. Nestalo se (zkonsumování), a když do podzimu vyrostlo ve statného vykleštěného kozla, byl vrácen dárci s prosbou, aby bylo hodné a přátelské zvíře ponecháno naživu. Přivezla ho dcera tehdy ještě předškolního věku společně se svou babičkou a při rozloučení se zvířetem předala pytlík krásného voňavého sena. Brzy poté si rodina zakoupila kůzle od kozy kamerunské, o které je též pečováno.

Nejsem si jista, zda mám právo zveřejnit tuto soukromou záležitost rodiny, ale snad není od věci uvést jméno rodiny: je to rodina M. Sládka, politika, na kterého je dovoleno beztrestně házet jakoukoli špinou, kterou si kdokoli vymyslí a tato je ve sdělovacích prostředcích s velkou ochotou zveřejňována. Tuto skutečnost uvádím proto, že je možné i za krajně nepřátelských a nepříznivých životních podmínkách vychovat dobře děti a připravovat je pro kultivovaný život. **Ša**

Terorismus nebo záminka?

Události jedenáctého září roku 2001 pohledem mediální propagandy mají nepochybně vyvolat dojem jakéhosi historického momenta hrozícího nebezpečí, jenž má být dalším strašákem světové veřejnosti po ukončeném období studené války. Především ale zastíracím manévrem pokračujícího zbrojení a politického a ekonomického vydírání. NewYorská tragédie nebyla rozhodně ničím novým, ale její zvláštností byla pozoruhodná především svým rozsahem a způsobem v zemi, kde by to předtím málokdo předpokládal. Největší překvapení zasáhlo samotné obyvatelstvo USA, nebo jejich tradičně záměrně posilované sebevědomí největší vojenské a hospodářské velmoci, která si usurpovala výhradní právo neomezeně rozhodovat kdykoliv a o čemkoliv, utrpělo znatelnou trhlínu. Americký občan (stejně jako příslušník kteréhokoli velkého národa) má zpravidla vypěstovaný nacionální komplex výjimečnosti a nadřazenosti vůči ostatním menším národům. Americká televizní a filmová „kultura“, kterou jsme každý den „oslňováni“ v podobě neporazitelných supermanů a nejdokonalých americkým NEJ, ve skutečnosti splasklo jako bublina. Doba, která uplynula od oné osudné události, prokázala vážné nedostatky a selhání bezpečnostních složek a tajných služeb především. Kdyby příslušné americké instituce měly zájem na objektivním vyšetření události jedenáctého září, musely by hledat nepřítel především doma a ne pouze v zahraničí. Tak rozsáhlá akce nemohla být uskutečněna bez spolupráce samotných Američanů. Penězi lze získat ke spolupráci kohokoli, tím spíše v zemi, jejíž prosperita je založena právě na této filosofii. Multietnické složení obyvatel Spojených států představuje i v budoucnu zvýšené nebezpečí, kterým je tzv. „Pátá kolona“ a s kterým máme i my neblahé zkušenosti v období před druhou světovou válkou.

Terorismus není žádným novým jevem a existoval v různých podobách i v minulosti. Ten dnešní, který se stává hrozbou budoucnosti je výsledkem současného stavu, způsobeného velmocenskou politikou USA. Bezohledná forma ekonomického a posléze i vojenského nátlaku z pozice síly, kterou uplatňují USA proti každému, kdo nehodlá respektovat jejich zájmy, vyvolává zákonitě odpor každého, kdo se nehodlá podřídit. Nabízí se otázka, zda zmíněný terorismus není posledním východiskem bezraděje tam, kde není vůle na politické řešení. V takovém případě by tento nebezpečný fenomén nebyl příčinou, ale důsledkem.

Renomovaní ochránci lidských práv a prorežimní písařkové by nám měli vysvětlit, jaký je rozdíl mezi teroristickými akcemi Arabů a židovskými vojenskými opatřeními na okupovaném arabském území. Tyto masakry, za podpory nejmodernější techniky mají mnohonásobně větší následky v řadách civilních obyvatel. Jsou snad přesto humanější jen proto, že jsou prováděny na příkaz Izraelské vlády? Byly civilní oběti bombardování v Jugoslávii méně tragické jen proto, že Američané se svými spojenci pokládali tento způsob jak prosadit svoje představy o demokracii za nejoptimálnější? Chorobná aktivita našich držitelů moci, kteří jsou vždy papežšestější než sám papež, tentokrát ve službách strýčka Sama, zůstane temnou stránkou naší historie. Vydávat tyto pochybné aktivity za boj proti terorismu není jen nehoráznou lží a neúnosnou zátěží děravé státní pokladny, ale nejsnadnějším způsobem, jak si teroristickou akci vykoledovat. S terorismem jako formou nátlaku nelze souhlasit, nebo oběti jsou zpravidla nevinní lidé, stejně jako v každé válce vedené za cizí zájmy. Přesto si lze představit ještě horší skutečnost. Nezapomínejme, že může existovat i terorismus mezinárodní. Pokud by USA účelově zneužily své vojenské síly a převahy formou agrese proti jakémukoli státu bez většinového souhlasu mezinárodních institucí, nebylo by těžké jednoznačně určit, kdo je tím nejnebezpečnějším teroristou.

Jan Říha, Prosečnice

Oznámení

Jihomoravská krajská konference RMS se koná v pátek 25. dubna 2003 od 17.00 hodin v klubu zastupitelů MMB Mečová 5. Prezenze v 16.30 hodin. Účast nutná pro všechny členy, vítání jsou zájemci o spolupráci.

Pracovní porady pro kraj Vysočina, Jihočeský, Pardubický a Hradecký

Každou poslední sobotu v měsíci se koná na sekretariátě v Havlíčkově Brodě, Dolní 149 od 14,00 hod. pracovní porada pro výše uvedené kraje. Účast všech členů a zástupců krajů nutná!

... a tak to vidím já

Politici a umělci

Motto: „Litujte národ, jehož státníci jsou lišáci, jehož filosofové jsou kajičníci a jehož umění je uměním státníků a nepodobování.“

V naší zemi panuje všeobecně přijímaný názor, že dnes žádné politiky nebo občany ochotné se politice věnovat nemáme. Ovšem s jednou velice významnou výjimkou, snad podle hesla, výjimka potvrzuje pravidlo; s výjimkou skupiny osob, která je u moci dnes. To jsou ti praví a v současné době jediní spravedliví a oprávnění vyvést národ ze zmatků. Můžeme klidně odhlédnout od toho, že většina z nich nás právě do zmatků a strasti svojí činností uvedla. Jaké jsou však charakteristické rysy členů této skupiny: neschopnost stát sám o sobě, abnormální závislost na lidech, se kterými mají vybudované přátelské vztahy, a touha nahradit si léta pústu.

Neschopnost stát sám o sobě se navenek projevuje opatrnictvím a zbabělostí říci svůj vlastní názor, pokud ovšem takový vlastní názor existuje. Veřejnost už postřehla, jak mnoho událostí a jevů nemohou představitelé výkoné a zákonodárné moci komentovat, protože je neznají, nebo si nestačili vytvořit vlastní názor. Neprosazujeme opačný extrémní nufici člověka komentovat události jakkoliv místně i časově vzdálené za každou cenu. Ke světu, který nás obklopuje a ve kterém žijeme, by však zvláště ti, kdo do něho aktivně zasahují, mohli a měli mít vyhraněný, i když ne neměnný postoj.

Je přirozené, že se každý člověk vyvíjí a se získanými zkušenostmi i opravuje svoje názory a stanoviska. To je jev potřebný a zcela nutný. Pod touto pláštěnkou však nelze do lidské společnosti propašovat a dokonce veřejně obhajovat naprostou bezzásadovost a kdejaký kotrmelec, který není výsledkem zrání osobnosti, ale výsledkem zoufalé snahy udržet se na vlně prospěchu za každou cenu.

Neschopnost zaujmout stanovisko a zcela jasně a srozumitelně vyjádřit svůj názor může být omlouváno politickou taktikou. Takovéto způsoby však patří do zákulisí politické scény, tam ať si účastníci jednání s kamennou tváří hráčů pokeru opatrně našlapijí kolem sebe a odklíkou a květnatými frázemi maskují podstatu svých úmyslů. Před veřejnost a své voliče by však měli politici předstupovat se zcela jasnou řečí a vzor by si přitom měli vzít z biblického ... řeč budíž ano, ano, ne, ne! Vytáčky mající zajištit, aby ani v budoucnu nebylo možné nic konkrétního vytknout, jsou projevem slabosti a zbabělosti, rozhodně ne politické moudrosti.

K zatemňování podstaty problému a vlastního stanoviska, pokud existuje, jsou hojně využívány i zcela formální prostředky jazyka a to zvláště přemíra cizích výrazů, většinou populace nepříliš známých. Některým řečníkům dodává pocit důležitosti a zároveň zastírá nedostatky ve znalosti problému. Ovšem nejen ve znalosti problému, ale taky ve znalosti svého mateřského